

Sygn. akt II AKa 91/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Kazimierz Postulski
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Beata Siewielec (sprawozdawca)
Protokolant	starszy protokolant sądowy Agnieszka Muszyńska

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2012 r.

sprawy **R. S. (1) i T. K. (1)**

oskarżonych z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt II K 19/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego T. K. (1)- adw. L. P. – Kancelaria Adwokacka w Z. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. S. (1) oskarżony został o to, że:

IV. w okresie od 1997 r. do 8 października 2007 r. daty bliżej nieustalonej w K., województwa (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- w okresie od 1997 r. do 2002 r. kilkaset razy udzielił T. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniej niż 100 gr za kwotę co najmniej 3000 zł oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 100 gr za łączną kwotę co najmniej 3000 zł, przy czym T. K. (1) do 31 marca 1998 r. był małoletni,

- w okresie od 1997 r. do 2002 r. co najmniej dwudziestokrotnie udzielił S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w bliżej nieustalonej ilości oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w bliżej nieustalonej ilości, przy czym S. K. (1) do 19 stycznia 1999 r. był małoletni,

- w okresie od 2001 r. do 2003 r. kilkaset razy udzielił W. K. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 150 gr za kwotę co najmniej 6000 zł oraz kilkadziesiąt razy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniej niż 50 gr za łączną kwotę co najmniej 1500 zł,

- w latach 2005 – 2006 dziesięciokrotnie udzielił K. S. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 5 gr za kwotę co najmniej 400 zł,

- w latach 2003 – 2004 udzielił M. R. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 10 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- w latach 2002 i 2003 co najmniej pięciokrotnie udzielił małoletniemu M. M. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 2,5 gr za kwotę co najmniej 100 zł w dniu 8 października 2007 r. udzielił M. M. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 5,5 gr za kwotę 100 zł,

- w latach 2001 – 2003 nieustalona ilość razy udzielił A. N. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniej niż 200 gr za kwotę 3600 zł,

- po 2001 r. udzielił bliżej nieustaloną ilość razy M. D. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- po 2001 r. udzielił M. R. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- po 2001 r. co najmniej dwukrotnie udzielił R. B. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- po 2001 r. udzielił bliżej nieustaloną ilość razy J. S. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- po 2001 r. udzielił bliżej nieustaloną ilość razy P. P. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 20 gr za bliżej nieustaloną kwotę,

- po 2001 r. udzielił bliżej nieustaloną ilość razy K. H. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

V. w okresie od 2001 do 2003 r., w C. i K., województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 60 gr co stanowi znaczna ilość, oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 50 gr co stanowi znaczną ilość,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

VI. w okresie od 2001 do 2003 r., w C. i K., województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 60 gr co stanowi znaczną ilość, oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 50 gr co stanowi znaczną ilość,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

VII. w okresie od 2001 do 2003 r., w C. i K., województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 60 gr co stanowi znaczna ilość, oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 50 gr co stanowi znaczna ilość,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

VIII. w 2005 r., w K., województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, trzykrotnie udzielił A. N. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 100 gr co stanowi znaczną ilość,

tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.,

IX. w latach 1998 – 1999 w C. i K., województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 50 gr, co stanowi znaczna ilość oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 50 gr co stanowi znaczną ilość,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.);

T. K. (1) oskarżony został o to, że

XII. w okresie od wakacji 1998 r. daty bliżej nieustalonej do 31 grudnia 2002 r. w S., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla R. S. (1) udzielił S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że za własne środki finansowe oraz bliżej nieustalone kwoty otrzymywane od S. K. (1) nieustalona ilość razy nabywał w R. S. (1) marihuanę oraz amfetaminę, które następnie w nieustalonych ilościach przekazywał S. K. (1), który do 19.01.1999 r. był małoletni, przy czym łącznie udzielił mu w ten sposób, około 50 gr marihuany i co najmniej 50 gr amfetaminy, w tym do czasu uzyskania pełnoletności przez S. K. (1) przekazał mu w ten sposób około 45 gr marihuany i co najmniej 45 gr amfetaminy,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zb. art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XIII. w okresie od 29 września 2001 r. do 31 grudnia 2003 r. dat bliżej nieustalonych w K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla A. N. nieustalona ilość razy udzielił S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie większej niż 10 gr oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie większej niż 10 gr w ten sposób, że za własne środki finansowe oraz kwoty otrzymywane od S. K. (1) nabywał za pośrednictwem A. G. w A. N. marihuanę oraz amfetaminę, które następnie w nieustalonych ilościach przekazywał S. K. (1),

tj. o czy z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2009 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.,

XIV. zimą (...) w K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla A. N. oraz korzyści osobistej dla siebie udzielił S. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że za kwoty po 20 zł otrzymywane od S. K. (1) 34 razy nabywał u A. N. amfetaminę w ilościach po 0,5 gr, 1 gr, 1,5 gr którą następnie przekazywał S. K. (1), w zamian za co S. K. (1) częstował go amfetaminą,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.,

XV. w okresie od wakacji 1998 r. daty bliżej nieustalonej do 31 grudnia 2002 r. w C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci 1 gr marihuany ułatwił udzielenie przez nieustaloną osobę R. S. (1) co najmniej 50 gr substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz co najmniej 50 gr środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że dwukrotnie zawiózł R. S. (1) do C. w celu nabycia w/w narkotyków,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.,

Pierwszy wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 21 września 2010 roku na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych uchylony został odnośnie R. S. (1) oraz T. K. (1) i sprawa tychże oskarżonych przekazana Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 lutego 2011 roku. /k. 2844,3085/

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 25 stycznia 2012 roku uznał **R. S. (1)** w ramach zarzucanych mu w punktach od IV do IX czynów uznał za winnego tego, że: w okresie od wakacji 1999 roku do 8 października 2007 roku w K., województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

1. w okresie od wakacji 1999 roku do 2002 roku udzielił nieustaloną ilość razy T. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 100 gram za łączną kwotę 3000 złotych oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 100 gram za łączną kwotę 3000 złotych,

2. w okresie od wakacji 1999 roku do 2002 roku udzielił około dwudziestokrotnie S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w bliżej nieustalonej ilości oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w bliżej nieustalonej ilości,

3. w okresie od 2001 roku do 2003 roku udzielił około dwudziestokrotnie W. K. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gram za łączną kwotę 400 złotych oraz około dziesięciokrotnie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 5 gram za łączną kwotę 200 złotych,

4. w latach 2005 – 2006 udzielił K. S. (1) dziesięciokrotnie środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 5 gram za łączną kwotę 200 złotych,

5. w latach 2002 i 2003 udzielił co najmniej pięciokrotnie małoletniemu do dnia 15 kwietnia 2005 roku M. M. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 2,5 grama za łączną kwotę 100 złotych oraz w dniu 8 października 2007 roku udzielił M. M. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 5,5 grama za kwotę 100 złotych,

6. w latach 2001 – 2003 udzielił nieustaloną ilość razy A. N. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 200 gram za łączną kwotę 4000 złotych,

7. w okresie 2001 – 2002 udzielił dwukrotnie R. B. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gram za bliżej nieustaloną kwotę,

8. po 2001 roku udzielił P. P. bliżej nieustaloną ilość razy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 20 gram za bliżej nieustaloną kwotę,

9. po 2001 roku udzielił J. S. (1) bliżej nieustaloną ilość razy środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 10 gram,

10. w 2005 roku udzielił trzykrotnie A. N. środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 100 gram co stanowi znaczną ilość,

to jest za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zb. z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. S. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 11.000 (jedenastu tysięcy) złotych;

na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie to jest okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 4 lutego 2008 roku do dnia 17 lipca 2008 roku;

oraz **T. K. (1)** za winnego tego, że

I. w okresie od wakacji 1999 r. do 2002 r. w datach bliżej nieustalonych w S., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla R. S. (1) wielokrotnie udzielał S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabywał w R. S. (1) za własne środki finansowe i bliżej nieustalone kwoty otrzymane od S. K. (1) marihuanę oraz amfetaminę w nieustalonych ilościach, które w nieustalonej ilości przekazał do zażycia S. K. (1),

to jest za winnego dokonania czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od 2002 r. do 2003 r. w datach bliżej nieustalonych w K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla A. N. kilkakrotnie udzielił S. K. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w nieustalonej ilości oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że nabywał za własne środki finansowe i kwoty otrzymane od S. K. (1) za pośrednictwem A. G. u A. N. marihuanę i amfetaminę, które w części przekazywał do zażycia S. K. (1)

to jest za winnego dokonania czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od 28 września 2005 r. do 28 maja 2006 r. w K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści osobistej nieustaloną ilość razy udzielił S. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości w ten sposób, że kupioną za pieniądze otrzymane od S. K. (1) u A. N. za pośrednictwem A. G. amfetaminę w ilościach po 0,5 g, 1 g i 1,5 g przekazywał S. K. (1), w zamian za co S. K. (1) częstował go amfetaminą,

to jest za winnego dokonania czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

IV. w 1999 r. daty bliżej nieustalonej w C. w celu osiągnięcia korzyści osobistej w postaci poczęstowania go marihuaną dwukrotnie ułatwił udzielenie przez nieustaloną osobę R. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że zawiózł R. S. (1) do C. w celu nabycia w/w narkotyków,

to jest za winnego dokonania czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i skazał oskarżonego za przypisane mu czyny:

opisane w punktach I i II, stanowiące ciąg przestępstw, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k., na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn opisany w punkcie III i za czyn opisany w punkcie IV na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) na kary po 1 (jeden) rok pozbawienia wolności,

na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec T. K. (1) kary pozbawienia wolności i jako karę łączną orzekł wobec oskarżonego karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. P. kwotę (...),60 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego T. K. (1) z urzędu.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się obrońcy oskarżonych i prokurator.

Obrońca T. K. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodów i ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a wymagających wiadomości specjalnych, bez zasięgnięcia opinii biegłego i zastąpienie ich wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadków w wyniku uznania, że środek jaki oskarżony udzielał S. K. (1) oraz pomagał w udzielaniu R. S. (1) było to „konopi ziele inne niż włókniste” znajdujące się w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w wykazie środków odurzających, w których – zgodnie z art. 4 pkt 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. – suma zawartości delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9-THC-2-karboksyłowego) w kwiatach lub owocujących wierzchołkach roślin, z których nie usunięto żywicy, przekracza 0,20 % w przeliczeniu na suchą masę,

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę dowodów i ustalenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a wymagających wiadomości specjalnych, bez zasięgnięcia opinii biegłego i zastąpienie ich zeznaniami świadków w wyniku uznania, że środek jaki oskarżony udzielał S. K. (1) oraz pomagał w udzielaniu R. S. (1) była to, amfetamina (psychedryna) zaliczana do substancji psychotropowych z grupy II-p o składzie chemicznym 2-amino-1-fenylpropan, zgodnie z załącznikiem nr 2 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, poz. 124).

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu względnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca R. S. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej sprzedaży narkotyków przez R. K. S., R. B. (1), P. P., J. S. (2) i M. M. (1), zarzucając orzeczeniu:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k. przez bezkrytyczne przyjęcie wyjaśnień oskarżonych: K. S., T. K. z postępowania przygotowawczego oraz zeznań świadków S. K. (1), M. M. (1), M. M. (2), R. M. pomimo uzasadnionych wątpliwości odnośnie ich wiarygodności w związku z ich wewnętrzną sprzecznością, rozbieżnością ich zeznań i wyjaśnień,

b) art. 5 § 2 k.p.k., gdyż Sąd liczne wątpliwości stanu faktycznego zaliczył na niekorzyść osk. R. S. zamiast zgodnie z zasadą in dubio pro reo na jego korzyść,

c) art. 183 § 1 k.p.k. przez to, że Sąd nie uprzedził świadków o treści w/w przepisu,

d) art. 171 § 7 k.p.k., albowiem zeznania uzyskane w postępowaniu przygotowawczym od M. M. (1) uzyskane zostały w warunkach stosowania przymusu fizycznego i psychicznego i dlatego nie mogą stanowić dowodu w sprawie,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez uznanie, że osk. R. S. udzielił lub sprzedawał narkotyki T. K., S. K., R. B., P. P. i M. M. pomimo, że w/w temu przeczą, a innych dowodów jest brak,

3) rażącą niewspółmierność – surowość wymierzonej osk. R. S. kary pozbawienia wolności (3,5 roku) z uwagi na jej bezwzględny charakter.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o wyeliminowanie z opisu czynów zachowania polegającego na zbywaniu lub udzielaniu marihuany małoletniemu M. M. i pełnoletniemu S. K., T. K., R. B., P. P., J. S. i zakwalifikowanie reszty czynów z art. 59 ust. 3 o przeciwdziałaniu narkomanii przyjmując tzw. wypadek mniejszej wagi uzasadniający wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1) na jego niekorzyść zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia odnośnie czynu z pkt IV aktu oskarżenia zarzucanego R. S. (1) mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż w/w oskarżony nie udzielał środka odurzającego w postaci marihuany M. D. oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy K. H. w sytuacji gdy analiza zeznań świadka W. K. oraz wyjaśnień samego oskarżonego prowadzi do wniosków przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego wyeliminowania z opisu czynu przypisanego R. S. (1) tych zachowań.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z wywiedzionych apelacji na uwzględnienie nie zasługuje.

Oдноśnie apelacji obrońcy T. K. (1)

Skarżący wadliwości wyroku upatruje w bezzasadnym odstąpieniu przez sąd pierwszej instancji od powołania biegłego a w konsekwencji dowolnym ustaleniu okoliczności wymagających wiadomości specjalnych a mianowicie, że substancje, jakich oskarżony T. K. (1) udzielał S. K. (1) oraz pomagał w udzielaniu R. S. (1) to środki odurzające i substancje psychotropowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Formułując takie zarzuty autor apelacji wyraża przekonanie, że w niniejszej sprawie dla przypisania oskarżonemu sprawstwa niezbędne było ustalenie składu chemicznego udzielanych substancji i środków. Kwestionuje też prawidłowość przyjęcia za podstawę ustaleń w tej mierze zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, twierdząc, że jest to sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, gdyż w oparciu o te dowody nie sposób wywieść, że udzielane środki i substancje odpowiadały wymogom ściśle określonym w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosząc się do przedstawionej argumentacji przypomnieć na wstępie należy, że zgodnie z art. 193 k.p.k. biegłych powołuje się wtedy, kiedy zachodzi potrzeba uzyskania informacji mających charakter specjalny, a informacji tych nie można uzyskać na podstawie innych dowodów zebranych w czasie przewodu sądowego./wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1985 r. w sprawie I KR 9/85, OSNPG 1986/1/3, Lex 17646/ Ponadto oceniając potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, sąd winien rozważyć, czy istnieją realne możliwości opracowania opinii przez biegłego i czy opinia ta będzie przydatna do stwierdzenia okoliczności, w związku z którymi powinna być przeprowadzona (SN I KR 72/84, OSNKW 1985, nr 1-2, poz. 13).

Przenosząc się w realia rozpoznawanej sprawy zważyć należy, że podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku w zakresie sprawstwa T. K. (1) stanowiły uznane przez sąd pierwszej instancji za wiarygodne zeznania S. K. (1) i W. K., z których to jednoznacznie wynika, że T. K. (1) w okresach objętych poszczególnymi zarzutami wielokrotnie udzielał S. K. (1) środków odurzających w postaci marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy. S. K. (1) zainteresowany był otrzymaniem właśnie tych, a nie jakichkolwiek innych narkotyków czy substancji, zaś fakt sprzedaży T. K. (1) właśnie tych narkotyków potwierdził w postępowaniu przygotowawczym także współoskarżony R. S. (1). Analizując zebrane dowody na tle całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, słusznie wymienione dowody Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne i przyjął za podstawę dokonanych odnośnie T. K. (1) ustaleń faktycznych. Swoje stanowisko w sposób jasny i logiczny uzasadnił w pisemnych motywach, zaś skarżący we wniesionej apelacji, poza gołosłownym powołaniem przepisów, nie podjął nawet próby zdyskwalifikowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Z akt sprawy, w tym pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, nie wynika też, by sąd pierwszej instancji powziął jakiegokolwiek wątpliwości, co do przedmiotu transakcji, w których uczestniczył T. K. (1).

W tym stanie rzeczy, zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. uznać należy za całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, brak też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, by w toku niniejszego postępowania zaszła potrzeba zasięgnięcia opinii biegłego, celem ustalenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych. O słabości sformułowanego przez obrońcę zarzutu i przedstawionej na jego poparcie argumentacji świadczy fakt, że we wniesionym środku odwoławczym jego autor, zarzucając sądowi pierwszej instancji bezzasadne zaniechanie powołania biegłego, nie wskazuje ani tego, jaki to biegły miałby w sprawie opiniować, ani też, w jaki sposób i na jakiej podstawie opinia co do składu chemicznego narkotyków udzielanych przez oskarżonego miałyby być wydana, skoro w rozpoznawanej sprawie żadne środki odurzające, ani substancje psychotropowe nigdy nie zostały zatrzymane i zabezpieczone. Oczywistym jest zatem fakt, że nigdy nie istniały racjonalne możliwości przeprowadzenia takiego dowodu, a skoro takiego dowodu nie da się przeprowadzić, zarzut obrazy art. 193 k.p.k. uznać należy za całkowicie bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, wniosek apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie T. K. (1) od dokonania zarzucanych mu czynów, jak też wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie podlegał uwzględnieniu.

Odnosnie apelacji obrońcy R. S. (1)

Przed szczegółowym odniesieniem się do apelacji obrońcy R. S. (1) zauważyć należy, że dotknięta jest ona wewnętrzną sprzecznością.

Z jednej strony, określając w petitum apelacji zakres zaskarżenia jej autor wskazuje, że kwestionuje wyrok jedynie w części dotyczącej sprzedaży przez R. S. (1) narkotyków K. S. (1), R. B. (1), P. P., J. S. (2) i M. M. (1). Z drugiej strony, formułując wnioski końcowe obrońca domaga się wyeliminowania z opisu czynów przypisanych R. S. (1) zachowań polegających na zbywaniu lub udzielaniu marihuany małoletniemu M. M. oraz pełnoletnim S. K., T. K., R. B., P. P. i J. S.. Przy tak skonstruowanym środku odwoławczym w istocie nie wiadomo, w jakim zakresie autor apelacji nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia upoważnia do twierdzenia, że Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, procedował prawidłowo nie dopuszczając się uchybień mających wpływ na treść wyroku, także tych wskazanych w apelacji przez obrońcę R. S. (1).

I tak nie ma racji obrońca, gdy wskazuje na obrazę art. 4 k.p.k. Przypomnieć należy, że powołany przepis statuuje jedną z ogólnych zasad rządzących procesem karnym, a mianowicie zasadę obiektywizmu, a ponieważ przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być jedynie konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w danych sytuacjach procesowych, to sformułowany przez obrońcę oskarżonego R. S. (1) zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może stanowić podstawy apelacji (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 roku, II AKa 140/04, LEX nr 145869; postanowienie SN z dnia 16 marca 2001 roku, V KKN 19/99, LEX nr 51668).

Obrońca upatruje obrazy art. 4 k.p.k. w bezkrytycznym obdarzeniu wiarą wyjaśnień oskarżonych K. S. i T. K. z postępowania przygotowawczego oraz zeznań świadków S. K. (3), M. M. (1), M. M. (2) i R. M. pomimo uzasadnionych wątpliwości odnośnie ich wiarygodności w związku z ich wewnętrzną sprzecznością oraz rozbieżnością ich zeznań i wyjaśnień. Poza gołosłownym zarzutem autor apelacji, bliżej jednak w ogóle nie wyjaśnia, na czym owa wadliwość miałyby polegać i w czym upatruje wewnętrznej sprzeczności i rozbieżności w dokonanej przez sąd pierwszej instancji ocenie powołanych dowodów. Całkowicie bezpodstawne jest też twierdzenie apelacji, jakoby większość osób przesłuchiwanym w sprawie to osoby uzależnione, które nie zdawały sobie sprawy z wagi swoich zeznań i miały na względzie tylko swój interes. Zdziwienie też budzi sformułowany przez obrońcę zarzut bezkrytycznego obdarzenia wiarą wyjaśnień T. K. (1), w sytuacji, gdy jak wskazuje lektura uzasadnienia, wyjaśnieniom tego oskarżonego Sąd Okręgowy odmówił wiary./strona 39 uzasadnienia/

Chybiony jest też zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., zaś sposób w jaki sformułowany został powyższy zarzut dowodzi braku zrozumienia, na czym polega naruszenie zasady in dubio pro reo w procesie karnym. Otóż naruszenie tej reguły ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W rozpoznawanej sprawie wątpliwości takie i to całkowicie gołosłowne zgłosił jedynie autor apelacji. Nie powziął ich natomiast Sąd Okręgowy. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje bowiem, aby Sąd orzekający w pierwszej instancji przedstawił tam swoje wątpliwości w kwestii sprawstwa R. S. (1) co do udzielania przez niego środków odurzających K. S. (1), R. B. (1), P. P., J. S. (2) i M. M. (1) i nie mogąc wątpliwości tych usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że podstawę faktyczną wyroku w zakresie sprawstwa R. S. (1) stanowiły między innymi jego własne wyjaśnienia, złożone w postępowaniu przygotowawczym. I tak, odnośnie sprzedaży narkotyków K. S. (1), Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w oparciu o wyjaśnienia R. S. (1), który w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do sprzedawania narkotyków (...) (pseudonim K. S. (1))/k.492/ Niezrozumiałe jest zatem kwestionowanie przez obronę oceny wyjaśnień K. S. (1), skoro to obdarzone w tej części przez sąd pierwszej instancji wiarą wyjaśnienia samego R. S. (1) były podstawą ustaleń w tym zakresie. /strona 27 uzasadnienia/ Dodać należy, że K. S. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym również potwierdził fakt kupna od (...) (pseudonim R. S. (1)) marihuany w latach 2005-2006 za łączną kwotę 400 złotych (około 10 razy po 0,5 grama)./k.367, t. II, k. 2002, t. XI/

Mając w opłu widzenia powołane wyżej dowody, nie sposób podzielić argumentacji obrońcy R. S. (1) w zakresie, w jakim kwestionuje on dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zeznań S. K. (1). Zważyć należy, że świadek ten konsekwentny był w toku całego postępowania, zaś składając zeznania obciążające R. S. (1), obciążał również siebie. W toku postępowania nie ujawniono żadnych powodów, dla których S. K. (3) miałby bezpodstawnie pomawiać R. S. (1) o zachowania, które w istocie nie miały miejsca. Takich okoliczności nie wskazał też apelujący we wniesionym środku odwoławczym. Nie przekonuje bowiem zawarta w apelacji sugestia, że „świadek S. K. (3) jest narkomanem, który bronił siebie obciążając R. S.”.

Uwzględniając odległość czasową (około kilku lat) pomiędzy składanymi zeznaniami a relacjonowanymi przez S. K. (1) zdarzeniami, wielość i częstotliwość tych zachowań nadto nieustalone bliżej ilości udzielanych narkotyków, jakie nabywał u R. S. (1), sam lub wspólnie z T. K. (1) nie sposób, jak czyni to obrońca, zdyskwalifikować obdarzonych przez sąd wiarą depozycji S. K. (1), tylko z tego powodu, iż podczas kolejnych przesłuchań pojawiały się w nich pewne rozbieżności, czy nieścisłości, co do szczegółów w zakresie dat, miejsc czy ilości. Jest to bowiem zupełnie naturalne zjawisko wywołane procesem zapominania wywołane upływem czasu.

Odnosnie sprzedaży narkotyków R. B. (1), P. P. oraz J. S. (2) - Sąd Okręgowy również poczynił ustalenia między innymi w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1), który w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do sprzedawania marihuany „gościowi bez nogi” (R. B. (1)) /k.493/, (...) (P. P.) w ilości 20 gram amfetaminy oraz (...) (J. S. (2)) przez okres około pół roku w ilości 10 gram /k.493/ Wprawdzie wyjaśnienia te R. S. (1) odwołał w postępowaniu sądowym /k.2005-2006, 3244v/, to jednak w tej części, Sąd Okręgowy waloru wiarygodności depozycjom R. S. (1) odmówił. /strona 22 uzasadnienia/

Nie sposób też podzielić argumentów obrony w zakresie, w jakim skarżący kwestionuje prawidłowość dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń odnośnie sprzedaży przez R. S. (1) narkotyków M. M. (1). Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy za podstawę ustaleń w tej części przyjął wyjaśnienia M. M. (1) złożone przez niego w postępowaniu przygotowawczym /k.23,442/ Podważając prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów w tej części, apelujący wskazuje na ograniczenie swobody wypowiedzi M. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym, wynikające z uzyskania zeznań obciążających R. S. (1) przez funkcjonariuszy policji uczestniczących w zatrzymaniu świadka na terenie szkoły przy zastosowaniu wobec przesłuchiwanego przymusu i groźby bezprawnej.

Rzecz jednak w tym, że okoliczności dotyczące prawidłowości przeprowadzenia czynności przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, a w konsekwencji ich wartości dowodowej były przedmiotem dociekań Sądu Okręgowego w toku przewodu sądowego, a następnie gruntownej analizy w uzasadnieniu wyroku /uzasadnienie str. 28-31/. Zaprezentowana w pisemnych motywach obszerna, wręcz drobiazgowo argumentacja zasługuje na akceptację Sądu Apelacyjnego. Odnosząc się do stanowiska zawartego w apelacji zauważyć na wstępie należy, że eliminacja dowodu na podstawie przesłanki określającej warunki wyłączające swobodę wypowiedzi spenalizowanej w art. 171 § 7 k.p.k. może być dokonana jedynie wówczas, jeżeli fakt ten został ustalony i dowiedziony w odniesieniu do konkretnego przesłuchania. /wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie II AKa 488/03, OSA 2004/9/65, KZS 2004/9/75, Wokanda 2004/6/42, Lex 106893/ Tymczasem w rozpoznawanej sprawie bezspornym jest to, że obciążające oskarżonego wyjaśnienia, M. M. (1) złożył w obecności zupełnie innych funkcjonariuszy, którzy - jak wskazuje sam świadek - nie stosowali wobec niego żadnych niedozwolonych metod i zapewnili mu pełną swobodę wypowiedzi. Co więcej, fakt wywierania nacisku na M. M. (1), tenże zgłosił dopiero ponad dwa i pół roku później, co również nie pozostaje bez znaczenia dla oceny wiarygodności tego twierdzenia. W końcu podkreślić należy, że uczestniczący w zatrzymaniu M. M. (1) na terenie szkoły funkcjonariusze policji zaprzeczyli wywieraniu jakiegokolwiek wpływu na świadka oraz stosowaniu niedozwolonych metod.

Akcentowany przez obrońcę brak uprzedzenia policjantów o treści art. 183 § 1 k.p.k. w niczym rozumowania Sądu Okręgowego nie podważa. Powołany przepis ma bowiem na celu ochronę interesów świadków, wobec czego tylko świadkowie, których sąd nie pouczył o przysługującym im prawie uchylenia się od odpowiedzi na pytania i którzy z uprawnienia tego ze szkodą dla siebie nie skorzystali, mogą się powoływać na naruszenie tego przepisu, oskarżony natomiast uprawnienia takiego nie ma (SN II KR 38/77, OSNPG 1977, nr 7-8, poz. 61).

Całkowitą dowolnością razi też twierdzenie obrony sprowadzające się do poglądu, że skorzystanie przez świadków z prawa do odmowy udzielania odpowiedzi na pytanie wskazywałoby na to, że przekroczyli oni swoje obowiązki stosując przemoc wobec nieletniego. Bezzasadność wyrażonego poglądu jest tak oczywista, że nie wymaga szerszego uzasadnienia.

Skoro zatem dopuszczalność procesowego wykorzystania wyjaśnień M. M. (1) złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym nie została skutecznie zakwestionowana, jako zupełnie bezzasadne jawią się zarzuty obrazy art. 171 § 7 k.p.k. i art. 183 § 1 k.p.k.

Reasumując stwierdzić należy, że zawarte w apelacji obrońcy R. S. (1) wywody, które – w jego ocenie – podważają prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny poszczególnych dowodów, przedstawiają wyłącznie alternatywną wersję ich oceny, odwołując się wybiórczo do części dowodów, jak i w ten sam selektywny sposób traktując ich treść. W świetle powyższego za całkowicie bezzasadny należy również uznać podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jakich miał się dopuścić Sąd I instancji ustalając, że oskarżony R. S. (1) udzielał i sprzedawał narkotyki T. K. (1), S. K., R. B. (1), P. P. i M. M. (1).

Zarzut ten jest nierozzerwalnie związany z omówionymi wyżej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej i – jak wyżej wykazano – nieliczącej się z wymogami art. 410 k.p.k. oceny dowodów dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której sąd odwoławczy w żadnej części nie podziela.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych, że oskarżony R. S. (1) udzielał i sprzedawał narkotyki T. K. (1), S. K. (3), R. B. (1), P. P., M. M. (1), J. S. (2) i K. S. (1). Prawidłowa jest też kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu. Uwzględniając zaś okoliczności i sposób działania sprawcy oraz fakt, że wymierzona kara trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności ukształtowana została w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, brak jest podstaw do przyjęcia, by raziała swą surowością, w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. a tym samym korekty wyroku także w tym zakresie.

Z tych względów, wniosek apelacji obrońcy R. S. (1) o zmianę wyroku i wyeliminowanie zachowań polegających na zbywaniu lub udzielaniu marihuany małoletniemu M. M. (1) i pełnoletnim T. K. (1), S. K., R. B. (1), P. P. i J. S. (2), a także wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do apelacji prokuratora, który zaskarżył wyrok w odniesieniu do R. S. (1) na jego niekorzyść, w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. IV, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony nie udzielał środków odurzających w postaci marihuany M. D. oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy K. H., w sytuacji, gdy analiza zeznań świadka W. K. oraz wyjaśnień samego oskarżonego prowadzi do wniosków przeciwnych, co doprowadziło do niezasadnego wyeliminowania z opisu czynu przypisanego R. S. (1) tych zachowań.

Z pisemnych motywów wynika, iż Sąd Okręgowy uznał, że zebrane dowody są niewystarczające do uznania oskarżonego za winnego sprawstwa tych fragmentów zarzucanego mu przestępstwa.

Oдноśnie sprzedaży narkotyków K. H. słusznie zwrócił uwagę na to, że oskarżony na żadnym etapie postępowania nie przyznał się do udzielania narkotyków K. H., zaś ten ostatnio wymieniony zaprzeczył, aby nabywał narkotyki od oskarżonego. Oceniając zeznania W. K. dostrzegł natomiast, że tenże zeznał, iż widział tylko H. podjeżdżającego samochodem pod dom S. i wchodzącego do klatki. Nie wiedział jednak czy zaopatrywał się też u oskarżonego. Mając w polu widzenia treść cytowanych dowodów, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że takie dowody nie są wystarczające do przypisania oskarżonemu sprawstwa polegającego na sprzedaży narkotyków K. H..

Prokurator kwestionując we wniesionej apelacji dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę dowodów eksponuje zeznania W. K.. Rzecz w tym, że wbrew temu, co podnosi skarżący, Sąd Okręgowy nie uznał podawanych przez W. K. okoliczności za nieprawdzie, a wręcz przeciwnie obdarzył je wiarą. Uznał natomiast, że są one niewystarczające dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie sprzedaży narkotyków K. H.. Stanowisko to uznać należy za słuszne, skoro z eksponowanych przez oskarżyciela zeznań W. K. wynika jedynie to, że „H. przyjeżdżał do S. z kolegami oraz że jeździli do C. po narkotyki”. /261/ Świadek nie podał jednak żadnych szczegółów dotyczących owych wyjazdów,

czasu, miejsca, roli jaką odgrywał w nich H. ani ilości narkotyków, jakie R. S. (1) miałby mu sprzedawać. Co więcej, w postępowaniu sądowym tenże świadek, po odczytaniu mu powyższych zeznań potwierdził je w całości, doprecyzowując jednak, że „nie wie, w jakim celu H. chodził do domu S. i czy zaopatrywał się u niego w narkotyki”. Wniósł tak jedynie z tego, że „widział samochód H. stojący na parkingu i samego H. wchodzącego do klatki”./k.3274v/

Mija się też z prawdą oskarżyciel twierdząc, że oskarżony przyznał się do udzielania narkotyków w postępowaniu przygotowawczym K. H.. W jedynych wyjaśnieniach, które w większości stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, co do przypisanych R. S. (1) czynów oskarżony wyjaśnił jedynie, że „były przypadki, że częstował H. amfetaminą”./k.493/ Nie wskazał jednak żadnych szczegółów, ani co do czasu, ani miejsca ani ilości amfetaminy, którą miał częstować (...). W postępowaniu sądowym zaś, po odczytaniu mu tych wyjaśnień nie potwierdził ich w części dotyczącej H., twierdząc, że z nim tylko palił. Stwierdził, iż z H. tylko „popalał marihuanę” a nie dawał mu./k.2005/

W tym stanie rzeczy, nie sposób zakwestionować stanowiska Sądu I instancji że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przypisania R. S. (1) sprawstwa w zakresie udzielania narkotyków K. H.. Dowodów takich nie przedstawił też oskarżyciel we wniesionej apelacji.

Podobnie rzecz się ma, gdy idzie o wyeliminowanie przez sąd pierwszej instancji zachowania polegającego na udzielaniu narkotyków M. D., z uwagi na brak niebudzących wątpliwości dowodów do przyjęcia sprawstwa R. S. (1) w tym zakresie. Sąd orzekający w pierwszej instancji zwrócił uwagę na to, że M. D. w toku całego postępowania stanowczo zaprzeczał, by nabywał narkotyki od oskarżonego./k.1209, 2228v/ Świadek W. K. natomiast wskazał jedynie na to, że D. jeździł razem z nimi do oskarżonego w celu zakupu narkotyków. „Zazwyczaj jednak było tak, że to on (W. K.) chodził do S. a reszta zostawała w samochodzie. Potem jechali gdzieś zajarać, kupował za pieniądze składkowe. D. był z nimi około 20 razy. Amfetaminę kupował dla A., siebie i D..” /k.308/ Na rozprawie natomiast po odczytaniu mu wcześniejszych zeznań potwierdził je w całości, doprecyzowując, że „nie wie czy D. pod jego nieobecność kupował narkotyki u oskarżonego. Jak przyjeżdżali to on sam chodził do miejsca zamieszkania S. a pozostali czekali na parkingu w samochodzie. Raczej nie mówił S., że narkotyki kupował dla swoich kolegów.”

Mając na uwadze treść powyższych dowodów, słusznie Sąd Okręgowy uznał, że nie dowodzą one w sposób pewny, by R. S. (1) sprzedawał marihuanę bezpośrednio M. D., ani też by miał on świadomość, iż W. K. zakupuje ją właśnie dla M. D..

Nie sposób też zgodzić się z twierdzeniem apelacji, by wystarczającą podstawą do przyjęcia sprawstwa oskarżonego w omawianym zakresie stanowiły wyjaśnienia R. S. (1), który jak utrzymuje prokurator w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do udzielania narkotyków M. D.. Nie kwestionując akcentowanego przez oskarżyciela faktu przyznania się R. S. (1) do sprzedawania narkotyków D. w postępowaniu przygotowawczym a nawet dzieląc przekonanie o naiwnym tłumaczeniu przez oskarżonego powodów odwołania tychże wyjaśnień w postępowaniu sądowym, zważyć należy, że w świetle cytowanych wyżej dowodów tj. zeznań M. D. i W. K., brak jest w sprawie jakichkolwiek innych dowodów, które pozwoliłyby zweryfikować to pierwotne, bardzo lakoniczne i ogólne przyznanie się R. S. (1), zwłaszcza, że nie pamiętał on nawet, jakie to były narkotyki.

Z tych też względów, zgodzić należy się z zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia poglądem o braku nie budzących wątpliwości dowodów do przyjęcia, że R. S. (1) rzeczywiście sprzedawał narkotyki również M. D..

Z powyższych względów wniosek oskarżyciela publicznego o uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania na uwzględnienie nie zasługiwał.

Mając na uwadze zaprezentowane motywy, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w środkach odwoławczych wywiedzionych przez wszystkich skarżących oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy T. K. (1) adw. L. P. wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uzasadniają przepisy § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. z 2003 roku Nr 97, poz. 887 z późn. zm./

O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono natomiast na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając że ich uiszczenie, z uwagi na sytuację materialną oskarżonych byłoby dla nich zbyt uciążliwe.